

Havva Ne Yapsın

— oktay-guvener · 03 Aralık 2024

Geçen haftaki yazımda âdem rolünü unutursa diyerek erkeklerin feminellesmesini, nazlanmasını, trip atmasını, küsmesini, özel günlerde hediye-jest-sürpriz beklemesini ve bunun ortaya çıkardığı sorunları ele almıştım özetle. Bu haftaki yazımda ise erkeklerin bu değişiminin kadınlar üzerindeki etkilerini ele alacağım.

Günümüz toplumunda kadın, adeta bir denge ustası gibi her alanda var olmaya çalışıyor. Çalışma hayatındaki yükselişi, aile içindeki sorumlulukları ve sosyal çevredeki rollerine ek olarak, artık "güçlü kadın" figürü üzerinden şekillenen toplumsal beklentileri de omuzluyor.

"Peki, bu çok yönlü roller kadını gerçekten güçlendiriyor mu, yoksa onu bir kimlik karmaşasıyla baş başa mı bırakıyor?" Şairin dediği gibi;

Oysaki kadın ulu bir çınardı;

Kökleri bin bir parden beslenen...

Bazen anneydi kadın, bazen bacı,

Bazen evlat,

Bazen de; dost, komşu, yoldaş, sırdaş...

Çoğu zaman da vefalı bir eş, hasretlik çekilen yaren...

Velhasılı kelimeler kadın kodlarıyla yaratılsa da dişi, "erkek gibi kadın" tanımlaması yetmişti, onun tüm kulelerini tarumar etmeye...

Oysaki kadın ne kadar güçlü olsa da bu gücünü dayatmalardan değil duygulardan alması gerekiyordu. Çünkü kadın özünde duygusal bir varlıktı ve bu duruşu ile dünyayı güzelleştirmek için yaratılmıştı... Ve bir kadın; anne, eş, evlat, kendi olma duyguları ne kadar güçlü ise o kadar özgür ve mutluymuştu.

Çok uzağa gitmeyelim ve daha yakın tarihimize bakarsak, belirgin bir biçimde tanımlanmış kadın rolünün, zaman içinde giderek karmaşık bir hal aldığına göreceğiz. Özellikle erkeklerin geleneksel rollerini terk etmesiyle, kadınlar da kendi rollerinin yanı sıra erkeklerin sorumluluklarını da üstlenmek zorunda kaldılar.

Bu durum, kadının hayatını yeniden biçimlendirip, onu daha dirençli ve çok yönlü kılarken erkilleşme yolundaki ilk adımlarını atmasına ve onu yıpratmaya vesile oldu.

Birçok kadın artık yalnızca aile içindeki temel sorumluluklarını yerine getirmekle kalmıyor; iş hayatında var olmaya, kariyer yapmaya, kendi ayakları üzerinde durmaya, kendi göbeğini kesmeye çalışıyor. Bu durum, her ne kadar kadınları ekonomik olarak bağımsız kılsa da ruhsal ve bedensel bir yıpranmayı da beraberinde getiriyor. Çünkü bir kadından sadece iyi bir eş, iyi bir anne, iyi bir çalışan, iyi bir dost olması değil; aynı zamanda erkeğin de rollerini üstlenerek güçlü, dayanıklı, sorun çözmede usta ve her koşulda ayakta kalan biri olması bekleniyor!

Toplumsal-kurumsal-modern tüm söylemler kadını "güçlü" olmaya yönlendiriyor artık!

Fakat bu güç tanımı çoğu zaman yanıltıcı olabiliyor. Bu yeni "güçlü kadın" tanımı, kadınları her alanda

yeterli ve başarılı olmaya iterken, duygularını ve gözyaşlarını saklamaları gerektiğini de ima ediyor. Ağlamak, desteğe ihtiyaç duymak, tükenmek, yorulmak artık kadına yakışmayan davranışlar olarak görülüyor. Bu durum kadınları, duygusal anlamda yalnızlaştırıyor ve gerçek ihtiyaçlarını göz ardı etmeye zorluyor. Kadın, bu yeni kimlik karmaşasında aslında kendi özünden kopuyor, adeta toplumsal bir görev uğruna kendini unutuyor.

Kadınlar, erkeklerin zayıflayan ve geri çekilen rollerini de üstlendikçe, adeta "her şeyin insanı" olmaya zorlanıyorlar. Böylece hem kendi içsel kimlikleri arasında sıkışan hem de erkeklerin boş bıraktığı alanı doldurmak zorunda kalan bir "araf kadını" ortaya çıkıyor. Kadının hem kendine has hem de üstlendiği yeni rollerle arafta kalması, onun kimlik arayışını zorlaştırıyor. Bir yandan aile için "mükemmel anne ve eş" olmaya çalışan kadın, diğer yandan iş dünyasında "rekabetçi ve bağımsız" bir figür olmaya zorlanıyor. Bu iki dünya arasındaki geçişler ise kadınların hem ruhsal hem fiziksel olarak yıpranmasına neden oluyor. Ne tam olarak kadınlığını yaşayabiliyor ne de tam olarak anne olabiliyor.

Bu noktada, kadının üzerindeki yükleri azaltmak için toplumsal bir farkındalığın gerekliliği ortaya çıkıyor. Kadınların tüm rolleri üstlenmesi yerine, her bireyin kendi sorumluluğunu yeniden hatırlaması, sağlıklı bir toplum için gerekli. Erkekler, Allah'ın onlara verdiği sorumlulukları hatırlayıp kadınla iş birliği içinde olmaya yönelirse, kadınların üzerindeki baskı da hafifleyebilir. Böylelikle kadın, kendine dayatılan güçlü olma zorunluluğundan ziyade, ihtiyaçlarına uygun bir şekilde, dengeli bir yaşam sürdürebilir. Bu denge kurulduğunda, kadınlar da arafta kalmadan, hayatın içinde kendi gerçek kimliklerini yaşayabilirler.